

niada, et teistel vjddanist olli, ja õige hirm
mehhikeste peâle tulit.

Agga et nûad úhtegi märki ei olmud, fust
woits tunda, kes nende folmest se kowwas
süddamega Namo olli, siis ütles kohhus:
"Kui ei ükski teie seast selle emmanda mees
ei tahha olla, siis annam teimale lubba,
teise mehhele minna." Need sannad leidsid
kohhe Nämöt üles, sest nûud ta kohhe tun-
nistas kes ta olli, sepärrast, et ta kartis,
enuid ommia warrandust teisele jámast —
langes siis agga põiseli mahha, ja kulus-
tas isse keik ommad suud. Ja nûud leigati
kohhe temma juuste sisse üks märk. Agga
temma emmанд ei tahtnud tedda mitte
ennam wasto wotta, et ta ni wâgga san-
diste temmaga elland. Siis ütles kohhus,
sedda meie sulle fa mitte ei kela, sest tem-
ma on wâgga sant innimenne. Agga et
sa ilma kohto teadmatta need surnud olled
jõkke lasnud kanda, selle eest peaksid sa ter-
ive aasta wangis ollema, kui sinna mitte
ni kohhe ommia meest olleksid lasnud wâs-

ja combada — se leppib sind kohtoga jâlle
ârra; agga se töötet peab ello aiani sinno
külo peâle kinni sama petud, et mitte muud
pahhandust temma läbbi ei sunni.

Kui Namo sedda fulis, nuttis ta halle-
daste ja ütles: nenda innimenne isse rik-
kub omma head põlwe! feik olli mul, mis
südda ihaldas, ja siiski ma ellasin isseen-
nese ja teiste waemaks — mo tigge südda
tahtis ifka weel parremat põlwe sada —
ja sedda ütteldes kaddus ta rahva hulka
ârra, ja leiti munne páiva pátrast metsas
rippumast. Agga temma poues ollid need
sannad, mis ta übhe pabberi peâle olli kirjo-
tand: "Kui meie südda furri, siis tehko
Jummal ehk innimesed meile head, ei se
tal mõo meie melest, tunni keik meie käest
kaub, siis wast tunneme ommia foggedust." Need
sannad olleksid Wilipi peâle pid-
dand hakkama, agga temma lugges neid
ja naeratas. Autono lugges neid fa ja
temma halle meel olli temma silmis
vâhya.